

EK BÖLÜM:

James Hunter

Hayatımın büyük bir bölümü eğitim almakla geçti. Bilginin sınırları yoktu. Beni dönüştürmek istedikleri gibi mekanik bir asker olabilmem için tüm ilim ve bilgilere hâkim olmam gerekiyordu. Beden değiştirdiğim gibi tavır değiştirmem, bir zar kadar saydam, bir rüzgâr kadar hissedilmez olmam gerekiyordu. Aynı anda hem var hem yok olmam gerekiyordu. Ve tüm bunları yaparken hissetmemem gerekiyordu. Hayatım akıl ve mantık oyunlarının dansından ibaretti. Bu dansa her figürü biliyor, yaşıyor ve geliştiriyordum.

Temel refleksleri, duygu geçiş taklitlerini, hissetmekte olan bir subjenin nasıl hareket etmesi gerektiğini öğrenmişim. Ekip lideri olduğumda takip etmem gereken tek şey, teknolojimizdeki gelişmeler ve dünya dinamikleriydi.

Yaklaşık 242 gün 5 saat 4 dakika önce, hayatıma izinsizce giren bir siville birlikte tüm dengemin değiştiğini kendime itiraf edebilmem çok uzun sürdü. Öfkelenmek görev odaklı olmaktan, hissetmek rol yapmaktan, kıskançlık gereksiz bir tepki olmaktan çıktı. Ve göğüs kafesimde hapsolmuş, günde 8 ton kan pompalamak ve beni hayatta tutmaktan başka işe yaramayan 300 gramlık organ, 14 yaşımdan itibaren bıraktığı göreve 13 yıl sonra geri döndü.

Şimdi, tanım olarak sivil zayıttan öteye geçmeyen o genç kız, kollarımın arasında, kalbimi göreve çağıran büyük güç olarak yatıyordu. Bütün gece uyumamış, onu izlemiş, böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceğini ve bilimin koyduğu bir seti, duyguların nasıl yıkabildiğini düşünüyordum. Tıpta mucize diye adlandırılan şeyler, benim için doğru zaman ve koşulların bir araya gelmesi ile oluşan pozitif sonuçlardı.

Ben mucizelere inanmazdım. Mucizeyi kollarımda hissedene kadar. Çünkü hissediyordum. Hissedebiliyordum. Ve bu, tarifi olmayan bir durumdu.

Dünyanın kendi etrafındaki dönüşü doğuya ulaştığında, gece yerini gündüze bıraktı ve şafak vakti, alacakaranlığı müjdeledi. Ancak ben uyumak istemiyordum. Bahçeden ve ormandan gelen doğa seslerini dinleyerek alacakaranlığı izledim. Ardından güneş ışınlarının acele etmeden gökyüzünü aydınlatmasını bekledim. Parmaklarım istemsizce saçlarını okşuyordu. Bu durumdan hiç şikâyetçi değildim.

Gözlerini kırpıştırarak hafifçe açtığında, ilk defa saatin kaç olduğundan haberim yoktu. Gerçi havanın hareketlerinden tahmin edebilirdim. Ancak bir süre zihnimi düşüncelere kapatmak istedim. Beni o kadar yakınında gördüğünde önce gözbebekleri büyüdü; önce hafif bir şaşkınlık, sonra da sevimli bir farkındalık yaşadı. Tekrar gözlerini kapayıp utangaçça güldüğünde kendime hâkim olamadım.

“Gözlerini açabilirsin, Deirdre. Utanman için bir sebep yok,” dedim usulca.

Birçok defa şahit olduğum gibi, uyuyor numarası yapmak istediğini biliyordum. Çoğu zaman bunu kaçış planı olarak gerçekleştireliyordum. Ama bugün gözlerinin ta içine bakmak istiyordum.

Nazikçe çenesini kavradım. “İyi misin?” diye sordum. Bu durum onun kadar benim için de yeniydi. Canını yakmış olma fikrinden nefret ediyordum. Yüzüne sıcak bir tebessüm yayıldı.

“İyiyim,” dedi ama utandığı her halinden belli oluyordu.

Bakışlarını kaçırıldı. Gözleri odamı taradı, artık salonda olduğumuzu fark edince gözbebekleri hafifçe irileşti. Tekrar utandığını fark ettim.

Çenesini bir kez daha kavradım. Gözlerime bakmakta zorlanıyordu. Bu duruma gülümsemeden edemedim. Dün geceki cesur kadından eser kalmamıştı.

“Bacağına bakmama izin ver,” dedim yavaşça. “Canını yakmadım, değil mi?”

Kafasını *hayır* der gibi salladı ancak parmakları üzerindeki örtüyü sıkıca tutuyordu. Ellerine hafifçe dokunup parmaklarını açtım. Yanakları kızarmıştı. Halbuki ben onun sadece bedenine değil, ruhuna aşınaydım. Utanmasını gerektirecek tek bir sebep yoktu.

Küçük hareketlerle, dizlerine uzanan geceliği yukarı sıyırarak bacağına kontrol ettim. Yeşile dönen morluğu görünce tenime bir şey batmış gibi irkildim ancak yüz ifadem her zamanki sakinliğini korudu. Ona gelecek en küçük zarar beni dayanılmaz bir acıya sürüklüyordu. Hele ki bu zarara ben yol açıtıysam. Parmağımla morluğa hafifçe baskı yaptığımda hiç tepki vermediğini gördüm. Rahatladım. En azından Birlik’in ilaçları yan etkisi olmadan fayda gösteriyordu.

Başımı kaldırıp yüzüne odaklandım. Her tepkisini izlemek, mimiklerinin hareketini takip etmek istiyordum. O ise bacağındaki zedelenmeden çok, üzerindeki geceliğe odaklanmıştı. Gece şömine ateşi tenini fazlaca ısıttığında, onu rahatlatmak adına pamuk bir gecelik giydirip yatak odasına yatırmıştım. Yani benim odama, artık bizim odamıza.

Dudaklarımı hafifçe kıvrarak, bakışlarıyla sorduğu soruya kaçamak bir cevap verdim.

“Anlaşılan o ki, çıplak ve sarılarak uyumak fazlaca terlemeye yol açıyormuş.”

Konuşmam her zamanki gibi ciddiydi ancak o, sözlerimin altında yatan mizahı her zaman görebiliyordu.

“James!” dedi yüzü kıpkırmızı olurken. Telaşla ayağa kalktı. “Lütfen gece kalkıp beni yıkadığını söyleme!”

Kaşlarımı çattım. Bunu onu uyandırmadan yapmanın yolları vardı elbette ancak ben uyanık olmasını tercih ederdim.

“Hiç fena bir fikre benzemiyormuş aslında.”

İmamı fark edince daha çok kızardı. Onunla her anlamda bir bütün olduğumuza ne zaman alışacaktı, bilmiyordum. Daha ön-

celeri oldukça saçma ve abartı bulduğum utangaçlığına gülüm-
sedim. O artık benimdi. Bu her ne anlama geliyorsa, iyi bir şey
olmalıydı.

“Gel buraya,” diyerek bileğine uzandım.

Birkaç saniye sonra yine ait olduğu yerdeydi. Yanımdaydı.

“Benden saklayacak bir şeyin kalmadı, Deirdre,” dedim ve
hâlâ avucumda sakladığım bileğinden öptüm. Dudaklarından
başka bir itiraz dökülmesine izin vermeden, narin bedenini sıkı-
ca sardım. Huzurdan bahsedildiğini çok duymuştum ancak tam
anlamıyla tattığımı hatırlayacak kadar anım yoktu.

Tam o an, huzurun gerçek anlamını kavradım. “Biraz daha
uyuyalım.”

Teklifim karşısında şaşırıldı. “James, sen uyumayı sevmezsin.”

“Artık seviyorum,” diye mırıldandım gözlerine bakarken.

O da aynı benim yapmak istediğim gibi, yüzümü dikkatle
inceledi. İmkânı olsa, zihnime girer, beynimdeki sonsuz çarkları
durdururdu, biliyordum.

“Sen nasıl hissediyorsun?” diye sordu ilgiyle.

Bir anlığına kendimi mantığa bıraktım. Zihnimin, hissedebildiğimi, onu tadabildiğimi inkâr etmesini bekledim. Etmedi.

Ciddiyetle ve gösteremediğim tüm samimiyetimle, “Sadece hissediyorum,” dedim.

“Ve sadece hissetmek için, o kadar uzun zaman bekledim ki...”

Kelimelerimin ağırlığı karşısında harekete geçti. Parmakları önce dağılan saçlarımda, ardından yüzümde dolaşmaya başladı. Varlığımdan gerçekten emin olmak ister gibi tereddüt ve sevinçle dokunuyordu. Benimse başparmağım onunla teması kesmekten korkar gibi bileğini okşuyordu. Dokunuşumu avuç içime yönlendirirken, onu hem sakinleştirmeyi hem de iyi hissettirmeyi amaçlıyordum.

“Aslında...” diye söze başlarken, alışkanlığım olmadığı halde, cümlelerimi toparlamak için bir an duraksadım. “Sen gelene kadar, hissetmek gibi bir ihtiyaç da duymamıştım.”

Söylediklerim karşısında mutlu olsa da ifadesinde beliren o küçücük kırıkları görebiliyordum. Hâlâ benim için canının yanıyor olması gerçeği, yıllardır kullanmadığım kalbimi zorlasa da tek yapabildiğim parmaklarımın ellerine değen temasıyla onu sakinleştirmeye ve iyi hissettirmeye çalışmaktı. Geçmişimi ya da oluştuğum mekanizmayı değiştiremezdim.

Daha fazla konuşmadık. Yaptığım masajın etkisiyle, bedeninin rahatladığını fark ettim. Başını boyun girintime yerleştirip derin bir nefes aldı. Sessiz huzurun gölgesinde biraz daha onu tatmak için gözlerimi kapadım.

Tüm sakinliğimin yaklaşık 96 saniye sonra bozulacağından haberim yoktu. Aslında her zaman yaptığım gibi, o an için saniye ve dakikaları beynimin arka planında saymıyordum. Ya da öyle zannediyordum çünkü kapı çaldığı anda zihnim alarm verir gibi gözlerimizi kapadıktan sonra kaç saniye geçtiğini hesapladı. Nefesimi dışarı bırakarak gözlerimi gerçeğe açtım. Yine, hiç alışkanlığım olmadığı halde kendi kendime söylenmeye başladım. Beren'le olmanın insan özelliklerine ya da zayıflıklarına yaklaşmakla ilgisi vardı. Yine de şikâyetçi değildim.

“Lanet olsun, Mike!” dedim sesli bir şekilde. Güvenlik sistemine bakmama gerek yoktu. Mike'ın geldiğinden tüm olasılıklar dahilinde emindim. Hızla bir eşofman giydikten sonra odanın ortasına geçtim.

Ellerimi saçlarıma geçirip şaşkınca beni izleyen güzel kadına baktım.

“Mike'ı öldürmek istediğimi söylemiş miydin?”

Gülümseyip, gevşedi.

“Direkt olmasa da dolaylı olarak birçok kez ifade ettiğini düşünüyorum.”

“Hâlâ harekete geçmememe şaşmalı o zaman,” dedim katı bir ton kullanmaya engel olamayarak.

“Yapma, James. Mike işte... Her zamanki Mike,” derken bu durumdan eğleniyor gibiydi. Onun neşesine ortak olmak istesem de

keyfimin bozulması hoşuma gitmemiştir. Romantizmi bilen ya da anlayan bir adam değildim. Bu ifadeyi 21 dilde tanımlayabilirdim ama iş pratiğe geldiğinde ne yapılacağı hakkında ezber bilgilerden başka birikimim yoktu. Yine de, böyle özel bir gece sonrasında yalnız kalmamız gerektiğini hissedecek kadar aklım başımdaydı.

Çözüm orada yazıyormuş gibi bakışlarımı tavana kaldırdım. Mike her zaman asi ve söz dinlemezdi ancak bu sabah için herhangi bir toplantı istemediğimi açıkça belirtmiştim.

“Hiçbir zaman hazzetmediğim Mike desek daha iyi olur,” dedim ses tonumu kontrol ederek. Beren tekrar güldü. Yatak odasından çıkarak dış kapıya yöneldim.

Kapıya ulaşmama adımlar kala dışarıdan gelen seslere kulak kesildim. Mike yalnız değildi. Yanında getirdiği kişinin Sofia olduğu açıktı. Beren’i Sofia konusunda rahatlatmış olsam da Mike’in zamanlaması her zamanki gibi berbattı. Kapıyı yüzde yirmi oranında açarak içeri kabul edilmeyecekleri sinyali verdim.

Mike kapıya 3 metre Sofia ise 1 metre uzaklıktaydı. Duruşları ve nefes hareketlerine bakılırsa olağandışı bir durum ya da aciliyet yoktu. Mike’in yüzündeki ifade ve devamlı yutkunması aç olduğuna işaret ediyordu. Sofia ise rahat bir tavırla bekliyordu. Hava 5-6 derece civarında olmalıydı.

“Bu sabah toplantı talimatı vermedim,” dedim onların konuşmasına izin vermeyerek.

Sofia gülümsedi. “Günaydın James. Mike rapor vermek için geldiğini söyleyince ben de nasıl olduğuna bakmak istedim.”

Sofia’dan bazen karmaşık sinyaller alabiliyordum. Bunları duygusallığına ve kaçırıldıktan sonra yaşadığı travmaya bağlasam da yine de onu düzeltmek istedim.

Ayrıca yatak odasının kapısı tekrar açılmış, Beren bize doğru gelmeye başlamıştı. Onun gözlerine herhangi bir hüznün çökmeden, bu durumdan kurtulmak istiyordum.

“İyiiz Sofia, gerçekten, herhangi bir sorun yok,” dedim, konuşmanın bittiğini anlamasını sağlayarak. Beren yanıma ulaştığı

anda kapı aralığını biraz daha açmak zorunda kaldım. Üzerinde benim tişörtüm ve eşofmanım vardı. Normal şartlarda bu durumun çekici gelmesi için bir neden yoktu. Ama şimdi iki parça kıyafet, bir çeşit aidiyet hissi veriyordu.

“Merhaba, Sofia,” diyerek selam verdi. İfadesi rahat ve sevecendi.

Sofia aynı şekilde karşılık verirken tereddüt etmedi. Gözleri bir anlığına Beren’in üzerindeki kıyafetlerime takıldı ama profesyonel bir şekilde bu bakışı defetti.

“Merhaba, Beren.”

Mike bu esnada sessiz ve hesapçı bir şekilde olanları izliyordu. *Artık selamlaşma süreci bittiğine göre kapıyı kapatabilirim*, diye düşündüm. Elbette, Mike öne atılarak hamlemi yarıda kesti. Kapıyı kapanmaya zorlayıp menteşeye dokunan parmaklarını koparmak çok da zor değildi. Bu olasılık ve sonuçları zihnimde 2 saniye kadar tarttıktan sonra kapıyı açabileceği kadar gevşek bıraktım. Mike dişlerini gizlemeyerek Sofia’nın yanından geçti ve önümde durdu.

“Günaydın, James. Hoş geldim, James.”

Zamanı geriye alma gibi bir şansım olsaydı az önceki planı uygulardım. Beren gerginliğini fark edip koluma girdi ve beni kenara çekti. Dokunduğu an kasılsam da zihnim ona izin verir gibi saniyeler içinde bedenimi tekrar gevşetti. Bana yaklaşan ve alarına sokmayan tek canlı yanımdaki kadındı.

Mutfaktan gelen su ısıtıcısının sesiyle, o andan çıktım. Beren, Sofia’yı içeri davet ediyordu. Anlaşılan bugün, pek de olması gerektiği gibi ilerlemeyecekti. Sofia uzaklaştığında Beren’e odaklandım. O da bu durumdan pek hoşnut değildi ancak başka bir rahatsızlığı varmış gibi de duruyordu.

Fısıltıyla, “James, duş almam gerekiyor,” deyince keyifle gü-lümsedim.

“Çok isterim ama önce davetsiz misafirlerimizi göndermem gerekiyor.”

Gözlerini olabildiğince açıp göğsümü telaşla dürttüğünde kendime engel olamayıp bir kahkaha attım. Kahkaha atmak benim için %0.5 olasılıklarında bir eylemdi. *Ondan önce.*

Kahkaham karşısında bana hayranlıkla baksa da söylenmeye devam etti.

“Hem şu halime bak! Üstümü de değiştirmem gerekiyor.”

Ben hâlâ bakışlarının etkisindeydim. O bana baktığında gerçekten bu dünyada bir değerim olduğuna inanıyordum. Belini sıkıca sarıp onu kendime çektim ve boynunu kokladım. Kıyafetlerimin kokusu teninin kokusuyla karışmıştı. İlginç ama çekici bir birleşimdi.

“Hımmm, bence gayet iyi görünüyorsun. Tam olarak *benim* gibi.”

Bu alenen ve beklenmedik hareketim karşısında bir an duraksayıp kollarımdan çıkmaya çalıştı ancak ona izin vermedim. Birkaç saniye içinde teslim oldu, o da bana sarıldı.

Mike’in lanet sesi kulak kanalımıza girip beynimize ulaştığı anda istemeyerek de olsa ayrılmak zorunda kaldık. Derin bir nefes alarak Beren’in önüne geçip mutfağa ilerledim.

Sofia odadaki en stratejik koltuğa geçmiş kahvesini yudumluyordu. Gülümsedi ancak yüzünde hâlâ endişeli bir ifade vardı. “Her şeyin yolunda olmasına sevindim,” dedi tekrar.

Konuyu kapamış olmamıza rağmen tekrar dile getirmesi canımı sıktı. “Yolunda olduğunu söyledim, Sofia,” dedim ciddiyetimi koruyarak.

Beren mutfak masasına oturunca Mike önüne bir bardak çay koydu. Beren’in çaya sıkıntıyla baktığını görünce, bir sandalye çekip yakınına yerleşerek ona tamamen yaklaştım.

“Söylediğim gibi... Beren, o gece biraz rahatsızlandığın için senin yanında olduğumun farkında.”

Olağan koşullar altında yapmayacağım bu açıklama karşısında Beren dahil herkes sessizliğe büründü. Beren’in tam yirmi santim uzağımda, kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum.

Sofia kibarca bu duruma çok mutlu olduğunu belirtirken, sesinde role girdiğinin işareti vardı. Mike ise her zamanki gibi tepkisini gizlemekte sakınca görmedi.

“Az önce burada tam olarak ne oldu?”

Ona cevap vermekle uğraşmayıp “Kahvaltıyı hazırla, Mike!” diye komut verdim. Sandalyemi biraz uzaklaştırdıktan sonra ayağa kalktım. “Sanıyorum buraya gelmenizin asıl nedeni, görev raporunu paylaşmak. Kahvaltıda bu konuyu tartışabiliriz.”

Gitmeden önce, engelleyemediğim bir dürtüyle eğildim ve Beren’i alnından öptüm.

“Seni yukarıda bekliyorum,” derken, arkadaşlarımla yanında hiç yapmadığım bir şeyi yaptım. Gülümsedim. Beren’in yanakları kıpkırmızı kesildi. Çayından hâlâ bir yudum dahi almamış olduğu için, boğulma tehlikesi olmadığını çoktan hesaplamıştım. Merdivenlere yöneldiğimde, Sofia’nın kahkahasını işittim.

“İşte bu ilginçti!” dedi hayretle. Mike’ın tepkisi ya da güzel karımın cevabını beklemeden banyonun kapısını açtım. Küvete dolacak suyun sıcaklığını ve köpüğünü ayarlarken, ayak seslerinden odasına girdiğini anlamıştım. Birkaç saniye sonra yanında belirince ilk işi, yüzünü kızgın bir ifadeye büründürmek oldu. Oldukça tatlıydı.

“James, ne yaptığını sanıyorsun? Herkesin içinde beni odaya çağırarak da ne demek?”

Bu tatlı gösteri karşısında kollarımı göğsümde birleştirdim ve ciddi bir sesle konuşmaya başladım. “Günümüzü mahvettikleri yetmediği gibi bir de numara yapmamı mı bekliyorsun?”

“Elbette hayır ama...”

“Ama?” derken ifadesindeki kırılmaları, bana teslim olmamak için verdiği çabayı görebiliyordum. Haklı olduğumu biliyor ama yine de savaşıyordu. Aslında sonuç oldukça açıktı. Daha önce zaman kaybı gibi gelen saçma tartışmalar, şimdi nedense kahkaha atma isteğimi tetikliyordu. Böyle bir dürtümün olduğundan haberim bile yoktu.

“Bana böyle bakmayı sürdürürsen, cümlemi tamamlamamı bekleme!” dedi yüzünü asarak. Utandığında yaptığı gibi saçlarıyla oynamaya başladı. Narin bedenini kollarımın arasına alıp banyoya yönlendirdim.

Küvet dolmuş ve köpürmüştü. Bu manzarayı görünce gülmüsedim. “Banyo harika görünüyor, teşekkür ederim. Diğerlerini daha fazla bekletmeyelim, sen aşağıya in.”

Gülmek istedim ama kendimi tuttum. Yüzünü benimkine çevirdim. Kollarım hâlâ onun etrafındaydı.

“İkimiz de bir yere gitmiyoruz. Sen usluca küvete oturuyorsun, ben de seni yıkıyorum.”

“Şaka yapıyorsun herhalde?” dedi küçük bir şokla. “Mike ve Sofia aşağıdayken, biz burada banyo mu yapacağız?”

“Aynen öyle,” dedikten sonra üzerindeki bana ait olan tişörtü çıkardım. Ona yakın olmanın verdiği adrenalinle kalp atışlarım hızlanmıştı. “Günümüzü yeterince mahvettiler. Şimdi onların burada olduğunu unutuyorsun ve rahatlamaya odaklanıyorsun,” derken sesim oldukça keskindi.

Sonunda pes ederek dediğimi yaptı. Biraz sonra saçları parmaklarımın arasındaydı. Onu bu şekilde severken, ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Beren’e kadar bir kadına, bir erkeğin göstereceği ilgiyi göstermemiştim. Her şey kurmaca, strateji ve rolden ibaretti. Ama şimdi, ona bu kadar yakinken, ona sahipken, bu zamana kadar hissedemediğim tüm özel duygular kalbimi zorluyor, göğsümü daraltıyordu. Garipti. Bir o kadar da eşsiz.

Düşüncelerim bir önceki geceye kayınca, kendimi ikimizin de ilk defa yaşadığı deneyimin sonuçlarını sormak zorunda hissettim. Tecrübeli bir adam olsam belki daha farklı olabilirdi. Ama ondan başkasıyla bu kadar özel bir ânı tecrübe etmeyi düşünmek bile sınırlarımı zorluyordu. Tüm tıbbi bilgime rağmen, aşkı yaşamak bambaşka bir şeydi.

“Canını yakmadığıma eminsin, değil mi?”

Hafifçe titredikten sonra, kısık bir sesle cevap verdi.

“Olması gerektiği kadar,” dedi.

“Güzel,” dedim sesli düşünerek. Omzuna uzanıp samimi bir şekilde öptüm. Öpücüklerin bu kadar anlamlı olabileceğine kim inanabilirdi ki?

“Jenny’nin seni kontrol etmesini istiyorum,” dedim yumuşak bir sesle, en son isteğim onu ürkütmekti.

“Neden?” diye merakla sordu.

“Çünkü...” diye söze başladım. Bir yandan saç tutamlarını yüzünün önünden çekiyordum. “Dün geceden sonra bedeninde değişimler oldu ve muayene olman gerekiyor.”

Bana biraz daha yaklaşarak kendini gizlemeye çalıştı.

“Bunları şu an konuşmak zorunda mıyız?”

Derin bir nefes alarak olasılıkları düşündüm. Birçok değişken vardı. Benim için oldukça beklenmedik olan dün gece öncesinde, ne Beren ne de ben bu tarz bir kontrolden geçmiştik. Kaldı ki benim üreme özelliğim yoktu. Olsa bile ikimizin değişkenleri, koşullar ve benzeri birçok değer incelenmesi gerekiyordu.

En sonunda pes ettim ve nihai sonucu söyledim. “Hiçbir fikrim yok. İlginç gelecek ama daha önce tecrübe ettiğim bir durum değil.” Son söylediklerimi biraz da onu kızdırmak için söylediğimi fark edince, göğsüme oldukça etkisiz bir yumruk attı.

“Yine de Jenny’nin seni kontrol etmesini istiyorum. Ayrıca...” derken duraksadım. “Her ne kadar doğurganlığını tetikleyecek bir etkim olduğunu düşünmesem de Jenny’den korunma konusunda da yardım alabilirsin. Birlik’teki birçok kadın bu riske girmemek için özel yöntemlerden faydalanıyor.”

Bahsettiğim somut gerçekler onu sarsmış olacak ki sakladığı vücudunu umursamayarak bana döndü. Bir an heyecanın verdiği etkiyle ağızımın kuruduğunu, damarlarımın daraldığını ve ürperdiğimi hissettim. Demek ki birinden etkilenmek, hatta büyülenmek böyle hissettiriyordu. Yutkundum.

Beren yüzümü elleri arasında kavrayarak gözlerini bakışlarıma sabitledi.

“Ben sende hiçbir sorun olduğunu düşünmüyorum. Hiçbir eksiklik yok, James. Bizi hissedebildiğine göre, genetik bozukluğun da zamanla değişkenlik gösteriyor.”

Bakışlarım dokunuşunun etkisiyle yumuşadı. Ona istediğini vermek isterdim ancak boş umutlar beslemek realist değildi.

“Bilemiyorum. Ancak bu doğru olsa bile, Birlik’in hoşuna gitmeyecektir. Onlar için tam da aradıkları türde bir askerim. Duygusuz ve mekanik.”

“Birlik umurumda değil!” dedi öfkeyle. “Birlik bilmek zorunda değil. Eminim, araştırmanın bir yolunu buluruz.”

Bu güzel bir düşünceydi. Gerçekliği ihtimali üzerine düşünmem ve araştırmam gerekiyordu. Ama şu an değil.

Derin bir nefes alarak başımı küvetin başlığına yasladım ve onu da kendime çektim.

Düşünmeyi bırakmak benim için zordu ancak belki biraz ara verebilirdim.

Aşağı indiğimde kahvaltı masası hazır. Banyomuz yaklaşık 42 dakika sürmüştü.

Mike imayla kaşlarını kaldırdığında onu görmezden geldim. Beklediği ilgiyi göremeyince %83’ü abartı ve ekleme hikâyelerden oluşan anılarını anlatmaya devam etti. Elbette, Sofia bu uydurma oranından haberdardı ancak keyifle dinlemeyi sürdürüyordu. Biraz sonra Beren aşağı indi. Saçlarını kurutup at kuyruğu yapmış, yine benim tişörtümü giymeyi tercih etmişti. Mike yorum yapmak için hamlede bulunduğu anda masanın altından bileğine küçük bir baskı uyguladım. Boğazını temizleyerek yemeğine döndü, ekmeğine kaymak ve reçel sürmeye başladı. Beren de bir çay alıp masaya oturdu.

“Türk insanının kilo alması kaçınılmaz. Kahvaltılıklarınıza bayılıyorum. Hatta düzenli antrenman yapmıyor olsam yüz kilo filan olurum.”

Beren güldü. Onun eğlendiğini görmek güzeldi ancak istenmeyen misafirlerimin bir an önce gitmesini istiyordum.

“Artık doyduysan görevden bahsetmeye başla, Mike. Bugün yapacak çok işim var.”

“Pekâlâ,” dedi Mike ellerini çırparak. “Aslında görevin büyük bir kısmı Beren’e düşüyor, çünkü Donaldson’ın özel laboratuvarına giriş izni sadece onda var.”

“Açık ol!” dedim, görevi bensiz planlamış olmaları canımı yeterince sıkımsıtı, bir de Mike’in kinayeleriyle vakit kaybetmek anlamsızdı.

“Plan çok basit. Donaldson o gece Grand’le görüştü ve büyük ihtimalle projeyi bir üst seviyeye taşımaya karar verdiler. Beren’in Donaldson’a gittiği gece, Donaldson çalışmalarını okuldaki laboratuvarına götürerek orada çalışmaya devam etti.”

Mike makul bir şekilde planın basamaklarını anlatırken, elimdeki çatal bükülmeye oldukça yaklaşmıştı.

“Eğer o gün konuştukları belgelere ulaşabilirsek, bizim için büyük bir engel ortadan kalkacak. Bu yüzden de Beren’in laboratuvara girip bu yeni belgelere ulaşması gerekiyor. Ayrıca Londra operasyonu ile ilgili hâlâ sonuç alamadık. Getirdiğiniz ahşap Lynx ileri teknoloji ile şifrelenmiş. Elimiz boş ve bir şeylere ulaşmamız artık hayati önem taşıyor.”

“Olmaz!” dedim katı bir sesle. “Beren’i tek başına göreve göndermeyeceğim.”

Bu görevde en az %50 başarısızlık riski vardı. Çok fazla bilinmeyen ve değişkenin olması iptal olması gerektiği anlamına bile gelebilirdi.

“Elbette tek olmayacak. Planı beraber gideceğiniz şekilde kurguladım. Ama Beren’in laboratuvara tek girmesi gerekiyor. Çünkü Donaldson laboratuvarına davetsiz bir şekilde girmemden sonra tüm giriş çıkışları yeniden yapılandırdı. Artık yüz tanıma sistemi ile devreye giren bir kilit var. Adam tam bir obsesif ve kaçık.”

Beren derin bir nefes aldı. “Bu yüz tanıma sisteminden benim geçebileceğimi nereden çıkardın?” diye sordu ilgiyle. Plan

kafasına çoktan yatmıştı. Oldukça cesur bir kadına sahip olmanın sancılarını yaşıyordum.

Mike sırttı. “Çünkü... adamın takıntularından biri de sensin ve dün bu sisteme kendiyile beraber senin yüzünü de tanımlattı. Nasıl başardın, bilmiyorum ama Grand’den sonra en çok güvendiği kişi sen olmalısın.”

Mike’ın keyifle anlattığı detaylar benim öfke ve kıskançlık bataklığında delirmeme neden oluyordu.

“Bu kadarı yeterli!” dedikten sonra kendimi temiz hava almak zorunda hissettim. Odadan hızlıca çıkıp bahçeyi dolaştım. Adımlarımın hızı ya da temiz hava sakinleşmem için yardımcı olmuyordu. Tüm riskler, detaylar, tehlikeler ve sonuçları kafamda aynı anda dönmeye, zihnimi bulandırmaya başladı. Bu zamana kadar hiçbir görevden önce zihnim böylesine karışmamıştı. Mike ve Sofia’nın evden ayrıldığından emin olduğumda mutfığa döndüm. Beren düşünceli bir şekilde masayı topluyordu.

“Artık göreve devam etmeni istemiyorum.”

Girişim karşısında irkilip hızla bana döndü.

“Çok az kaldı, James. Tobias bana bu kadar güveniyorken görevi bırakmam saçmalık olur. Ayrıca bunu defalarca konuştuk. Görevi bırakmam hem Tobias hem de Isolation Unity açısından çok tehlikeli.” Bana doğru yürüdü ve gülümsedi. “Bu kadar şeye şahit olmuşken yardım etmek istiyorum.”

Haklı olduğunu biliyordum. Beren bu görevin kilit noktasıydı. Herhangi bir ajan olsa asla bu aykırı düşünceleri hesaplamaz, riskler karşısında gerekli önlemleri alıp göreve devam kararı alırdım. Ama şimdi Araf’ta gibiydim. Gözlerimi düşünmek adına bir anlığına kapadım. Bu görevin bitmesinin zamanı gerçekten gelmişti.

“O zaman bu görevi en çabuk şekilde bitirelim ve kurtulalım artık.”

Mike’ın geliştirdiği plana ekleme yapmam ve hazırlanmamız yaklaşık 34 dakika sürdü. Yol boyunca Beren’e planla ilgili brifing verirken, o düşündüğümünden de sakin görünüyordu. Bu iyiydi.

Plana göre ben laboratuvarın dışında konumlanacaktım. Ancak herhangi bir aksilik anında görevin ifşa olması riski göze alınacaktı. Akıllı kilidi devre dışı bırakıp Beren'i oradan çıkarıyor olacaktım. Beren'i okula yakın bir lokasyonda arabadan indirirken, ben de Jenny ve ekibin diğer üyeleriyle temasa geçerek, teknik hazırlıkların tamamlanmasını sağladım. Tam on beş dakika sonra planın ikinci kısmını devreye soktum. Laboratuvara yakın koridorda Beren ile buluşurken, yine bir ilki yaşıyordum. *Korkuyordum.*

Laboratuvara inen asansörün önünde beklerken ikimiz de konuşmuyorduk. Çelik kapılar birbirlerine yaklaşarak açıldı ve biz konumlarımızı aldıktan sonra kapandı. Kameraların aktif olmayışı ve dar bir alanda oluşumuz, tüm görev kurallarını yikmama yetti. Onu kollarıma alarak sıkıca sarıldım ve kokusunu soludum.

“Dikkatli ol, Deirdre. En ufak bir tereddütte, işaret göndermen yeterli.”

Başını salladı ama gözlerinde korkunun emareleri oluşmuştu. Kendimi tutamayıp, asansörün açılmasına 8 saniye kala, dudaklarına tüm duygularımı anlatan bir öpücük bıraktım. Bir yıl önce bu sahneyi kayda alıp bana izletseler, ekrandaki adamın klonum olduğunu iddia ederdim.

Beren önden ilerleyip yeniden yapılandırılmış laboratuvar kapısına yaklaştı. Kapı borosilikat* cam teknolojisiyle oluşturulmuştu. Beren yaklaştığı anda ekranında bulunan kilit devreye girdi ve açıldı. Donaldson'a kilidin açıldığı uyarısı tam on dakika sonra gidecekti. Şimdilik onun için bağlantı kopukluğu, jenarator arızasından ibaret gibi görünecekti.

Kapıdan onay sesi geldiği anda Beren yavaşça içeri girdi. Jenny'ye kapının ardından gördüğüm her şeyi kaydetmesi komutunu verdim. Uzun zamandır izini sürdüğümüz gen analiz cihazı sol köşede idi. Odanın hemen ortasında çelik ve camdan oluşan

* Laboratuvar kapıları için kimyasal dayanıklılığı olan camlarda kullanılır -yn.

bir acil durum kabini bulunuyordu. elik ve camın özel yapım olduğunu, en az 10.000 derece ısıya kadar dayanabileceğini tahmin ettim. Daha yakından inceleme fırsatım olsa, daha detaylı çıkarımda bulunabilirdim. Böyle bir kabinin bulunması Tobias'ın aldığı önlemler konusunda soru işareti oluşturuyordu.

Beren ekmeceleri karıştırmaya başlarken, laboratuvarın kalanını kaydederek dikkatimi ona verdim. Bir süre daha sonuca ulaşamayınca gen makinesinin önünde durup düşünmeye başladı. Makinenin etrafını kontrol ederken bir Şey dikkatini çekti. Eğilip, elini cihazın altına sokup bir Şeyi bulmayı denedi ancak başarılı olamadı. Bu cihazla ilgili içimde kötü bir his vardı. Böylesine kötülük üreten bir aletin Beren'in yakınında olmasını istemiyordum. Beren eğildiği yerden kalkıp cihazın kapağını açmak için hamle yaptı.

Birkaç denemeden sonra amayı başardı ancak içimde kötü bir his vardı. Cihazda bilinmeyen bir koruma olabilirdi. Jenny herhangi bir ek önlemden bahsetmemişti ancak bizim sistemlerimizin henüz algılamadığı bir teknoloji ile yapılandırılmış olması mümkündü.

Her Şey saliseler içinde gerçekleşti. Daha alarm almadan olacakları hissetmiştim. Yüksek sesli uyarı alarmı ortamı doldururken, Beren çarpılmış gibi cihazdan uzaklaştı. O an, aklımda göreve dair tek bir sorumluluk yoktu. Onu oradan ıkarmalıydım, geriye kalan her Şey yok olabilirdi. Beren kapıya doğru koşarken, Jenny'ye kilidi açma komutunu verip içeri girdim. Donaldson artık laboratuvarında iki kişinin olduğunu bilecekti. Ama umurumda değildi.

“İyi misin?” dedim yanına ulaştığım anda.

Nefesini kontrol etmeye çalıştı. “İyiyim, sadece cihazın kapağını açtım. Dosyaların cihazın içindeki çekmecede olduğuna eminim ama onları alamadan alarm devreye girdi.”

“Tamam,” dedim onu sakinleştirmek için koluna dokunarak. “Bana bırak.”

Cihazın içinde oldukça eski görünen bir modül bulunuyordu. Böylesine teknolojik bir cihazda bu kadar ilkel bir modülün bulunması ancak şaşırtmaca olabilirdi. Jenny hızlıca modülü inceledi, biz sık nefesler alıyor ama zamanla yarışıyoruz.

Jenny mekanizmayı çözmeye vakit bulamadan, daha güçlü ve ölümcül bir alarm sesi etrafımızı sardı. Anons İngilizceydi ancak anlamı yeterince açıktı.

“Güvenlik ihlali... İmha protokolü etkinleştirildi... Güvenlik ihlali... İmha protokolü etkinleştirildi... Güvenlik ihlali... İmha protokolü etkinleştirildi... Güvenlik ihlali... İmha protokolü etkinleştirildi...”

Beren'in kulaklarını tıkadığını görünce dikkatim bir an dağıldı. 250 güne yakındır benimle yaşamasına rağmen ölüm riskiyle yüzleşmeyecek kadar kırılgandı. Her şeyi bırakıp ona sarılmak istesem de kendime hâkim oldum. Jenny imha protokolünü iptal etmek için 20 saniye gerektiği uyarısını verdi. Bizim o kadar vaktimiz yoktu. Yaklaşık 10 saniye sonra laboratuvar havaya uçacaktı.

Panikten bembeyaz olan Beren'e döndüm ve yüzünü avuçlarımla arasına aldım. “Sakin ol, Deirdre. Şimdi buradan çıkacağız.”

Onu kolumun altına aldım ve çıkışa doğru hızla ilerlemeye başladık. Bir yandan ekstra güvenlik tedbirlerine karşı hazırlıklı olmak için etrafı kontrol ediyordum. Kapıya yaklaştığımız anda tahminim gerçeğe dönüştü. Laboratuvarın çıkış konumları lazer ışınları tarafından çevrelenmişti. Buradan çıkış yoktu.

“Patlamaya kalan süre... 10...”

Uyarıyı duyduğumuz anda gözlerimiz birbirimizi buldu. Hızlı düşünmek, Beren'in bana kazandırdığı insani duygulardan arınmak zorundaydım. Analitik olmam şu an hayatımızı kurtaracak tek şeydi. Ağlamaya başladığını gördüğümde planım zihnimde hazır. Onu kollarıma aldım. Belki de son defa. “Şşşt!” dedim. “Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

“Biliyorum,” derken hiçkırıyordu.

Geri sayım arka planda devam ediyordu. “7...”

Elimi sıkıca tuttum ve onu adeta laboratuvarın ortasına sürükledim. Koruyucu kabinin önüne döndüğümüzde ıslak yüzü ve karışmış aklıyla bana bakıyordu.

“Her ne olursa olsun, kendini suçlamayı istemiyorum.”

“A-anlamadım,” dedi korkuyla. O an için onu öpmekten, 27 yıllık hayatımın 243 gününü nasıl bir cennete çevirdiği anlatmaya çalışmaktan başka şansım yoktu. Ben de öyle yaptım.

“3...”

Kendimi ondan ayrılmaya zorladım. Kabinin kırmızı kolunu çevirdiğimde etrafı temiz bir hava bulutu kapladı.

Pek de nazik davranmayarak onu içeriye kilitledim. Artık güvendedeydi. Yaşayacaktı.

“2...”

Onu kapattığım kabin tüm dünya ile bağlantılarını koparmıştı. Güvende oluşunun verdiği rahatlıkla içinde bulunduğum tehlikeye rağmen içimi tarifsiz bir huzur kapladı. Güvenlik çemberindeki çapraz lazer ışınları vücudumu parçalara ayırabilirdi. En güvenlisi onun yanında kalıp, kabinin izolasyonundan faydalanmaktı.

“1...”

Camı yumruklamaya başladığında şaşırmadım. Benim Derdre'm benimle olmak için tabii ki son gücüne kadar savaşıacaktı. Buradan kurtulma ihtimalim vardı. Oldukça düşük bir ihtimal. Tıpta imkânsız mucizeler adı altında toplanan başlıklar arasında girebilecek bir ihtimal.

Çaresiz bağırışlarına kayıtsız kalamadığım için, avucumu cama dayadım. Son birkaç kelime bağımsız bir şekilde dudaklarımdan ayrıldı. Ona bakarak aslında mutlu olduğumu, bunun gerçek bir son olmadığını göstermeye çalıştım. Kendi dilimde, ait olduğum tek kökte ona olan hislerimi söyledim. Bu zamana kadar dillendiremediğim her şeyi, 3 kelimeye sığdırdım.

“0...”

Son uyarı tonu zamanın dolduğunu belirtirken lazer ışıkları patlamaya hazırlık yapmak adına tüm laboratuvarda dolaşmaya başladı. Düşündüğüm gibi kabin biraz daha izoleydi. En azından patlamadan önce lazerler tarafından doğranmayacaktım. Saliseler geçmeden çok güçlü bir ısı patlaması ortama hâkim oldu. Bilincimi kaybetmeden önce son defa ona bakmak istedim. Ancak dumanlar izin vermiyordu.

Bedenim patlamanın etkisiyle sürüklenirken, burada ya da başka bir hayatta onu tekrar görebilmeyi diledim.

Beren & James